

РЕШЕНИЕ

№ 6422

гр. София, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НОРА ВЛ. М.

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА Г. НЕСТОРОВА
като разглежда докладваното от НОРА ВЛ. М. Гражданско дело №
20231110109846 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I, чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на „Т., с която са предявени срещу Ю. М. Б. обективно кумулативно съединени установителни иски за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 272,51 лв., представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2019г. до 30.04.2021г. за топлоснабден имот в гр. С., абонатен № ., сумата от 33,11 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.07.2019г. до 30.04.2021г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 31.08.2022г. до окончателното изплащане на вземанията, сумата от 37,88 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020г. до 03.08.2022г. и сумата от 6,33 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.08.2019 г. до 03.08.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№ 47415/2022г. на СРС, 26 състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника в качеството му на собственик на топлоснабдения имот, въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези Общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престириал насрещно – не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение, както и дължимата стойност на услугата „Дялово разпределение“. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят месечните дължими суми, след изтичането на който е изпаднал в забава. Претендира да се установи спрямо ответника, че му дължи претендираните суми, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, срещу която ответникът е възразил, както и разноски за производството.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника, с който оспорва предявените иски като неоснователни. Оспорва наличието на облигационна връзка с

ищеца. Оспорва до процесния имот да е била осъществена реална доставка на топлинна енергия за исковия период. Оспорва средствата за търговско измерване да са преминали през метрологична проверка. Счита, че за процесния период не е било налице валиден договор, сключен с фирмата за дялово разпределение. Оспорва да са налице строителни книжа, удостоверяващи изграждането на сградната инсталация за топлопреносна мрежа в процесния имот съгласно нормативните изисквания. Прави възражение за погасяване на част от задълженията по давност. Оспорва претенцията за лихви, като поддържа, че същата се основана на неравноправните клаузи на чл. 32 и чл. 33 от ОУ, при които ищеца извършва продажба на топлинна енергия. Моли за отхвърляне на предявените искове. Представят се договор за правна помощ и съдействие от 03.01.2023г. с предмет оказване на безплатна правна помощ от адв. Б. в хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА за заповедното производство и договор за правна помощ и съдействие от 09.05.2023г. с предмет оказване на безплатна правна помощ от адв. И. в хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА за исковото производство, с оглед на което адвокатите претендират присъждане на адвокатско възнаграждение, в случай че насрещната страна бъде осъдена за разноски.

Третото лице-помагач „Т. взема становище за основателност на предявените искове.

Софийски районен съд, като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия на посочената стойност и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че в неговия патримониум е възникнало правото да получи стойността на извършената услуга дялово разпределение, както и нейният размер.

По исковете по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

По възражението за давност в тежест на ищеца е да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

При установяване на фактите, за които тежест носи ищецът, ответникът следва да докаже, че е погасил задълженията си чрез плащане.

При така разпределената доказателствена тежест и след преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира следното:

Предмет на установяване в производството са вземания, произтичащи от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при общи условия.

Разпоредбата на чл. 153 ЗЕ поначало определя като клиент на топлинна енергия собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Клиент на топлинна енергия за битови нужди може да бъде и лице, което е ползвател на имота и е сключило с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят дължи заплащането на цената ѝ – т. 1 от Тълкувателно решение № 2/2017г. на ОСГК на ВКС. Съгласно мотивите на цитираното тълкувателно решение договорът между третото ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, като например откриване на индивидуална партида на ползвателя, но не се презюмира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. Като се имат предвид посочените разяснения, дадени при тълкувателната дейност на ВКС, съдът приема въз основа на събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, следното: установява се, че съгласно сключена на 10.06.1991г. съдебна спогодба в дял на ответника Ю. М. И. е поставен в дял и в изключителна собственост и владение недвижим имот – апартамент № 49, находящ се във вх. „В“, на V етаж, в гр. С., за който няма спор по делото, че е идентичен с процесния имот с аб. № .. В това си качество ответникът е участвал в ОС на ЕС

на сградата, в която се намира процесният имот, на 25.07.2002г., на което е взето решение да се сключи договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ с „Т., като подписът в Приложение I към Протокола, на ред 14, положен от името на Ю. М. Б. не е оспорен в производството. Установява се от неоспорените документи, представени от третото лице-помагач, което се явява трето за продажбеното правоотношение лице, че за процесния период партията на имота се е водила на Ю. М. Б.. От представеното от СО, район „П.“ удостоверение за идентичност на лице с различни имена следва, че Ю. М. Б. и Ю. М. И. са имена на едно и също лице. Следователно, при съвкупния анализ на приетите преки и косвени доказателства, и при липса на други твърдения и доказателства за промяна в собствеността на процесния имот, се установява безспорно, че за исковия период от 01.11.2019г. до 30.04.2021г. ответникът Ю. М. Б. е била собственик на процесния апартамент, поради което се явява клиент на топлинна енергия за битови нужди за този период и имот, и страна по облигационно правоотношение с ищеца с предмет продажбата на топлинна енергия, която се осъществява при общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (чл. 150 ЗЕ), като отговаря за задълженията за топлинна енергия за имота съобразно установени по-горе части.

За исковия период в сила са били Общи условия за продажба на топлинна енергия от „Т. на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР, в сила от 11.08.2016г., които при липса на твърдения и представени доказателства за сключено индивидуално споразумение между страните по реда на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ, обвързват страните и без изричното им писмено приемане с изтичане на 30-дневен срок от публикуването им в един централен и един местен всекидневник (чл. 150, ал. 2 ЗЕ).

Установява се от представените писмени доказателства и заключение на СТЕ, че за процесния период сградата, в която се намира имотът на ответника, е била топлоснабдена, както и че в нея е въведена система за дялово разпределение, извършвано от фирма за дялово разпределение „Т., избрана от етажните собственици на Общо събрание, проведено на 25.07.2022г., видно от представения протокол от същата дата, на което е участвал и ответникът. Възражението на ответника срещу валидността на взетото решение за избор на ФДР от етажните собственици не следва да се разглежда в настоящото производство, доколкото е налице специален ред и преклузивен срок за оспорване на решенията на Общото събрание на ЕС, като ответникът не твърди, нито установява да е оспорвал решенията в рамките на такова производство и в предвидения срок. Отделно от това се установява, че за исковия период е осигуряван достъп на ФДР „Т. до имота, поради което съдът приема, че ответникът не е оспорвал извън процеса извършването на услугата дялово разпределение от третото-лице помагач. Независимо от изложеното за процесния период дяловото разпределение е извършвано от ФДР и по възлагане на ищеца съгласно сключен договор при общи условия от 22.06.2017г. и от 03.06.2020г.

Установява се от заключение на изслушаната по делото СТЕ, която съдът кредитира като компетентно изготвена и даваща пълен и обоснован отговор на поставените задачи, че за процесния период ищецът е доставял топлинна енергия до обслужващата сградата, в която се намира процесният имот, абонатна станция, която се е отчитала на първо число на всеки месец чрез сертифициран и преминал метрологичен контрол общ топломер, както и че от доставеното в абонатната станция количество топлинна енергия са отчислявани за сметка на топлофикационното дружество технологичните разходи, по математическа формула, предвидена в приложение към чл. 61, ал. 1, т. 4.1 от Наредба № .г. и Наредба № .г., верността на който математически модел е проверен от вещото лице. Измерванията са извършвани с годен да измерва топлинната енергия общ топломер, като пропускането на нормативно определения срок за проверка годността на топломера през 2019г. в случая не се е отразила на точността на извършените с него измервания, доколкото проверката, извършена след срока, е дала заключение за съответствието му с нормативните изисквания. С оглед изложеното са неоснователни възраженията на ответника срещу верността на извършваните измервания.

Като резултат между клиентите на топлинна енергия в сградата, в която се намира топлоснабденият имот се е разпределяло само количество топлинна енергия, реално достигнало до инсталацията в сградата и до техните имоти. В частност, в разглеждания

случай се установява от заключението на СТЕ, че за имота на ответника е начислявана ТЕ за отопление на имот по показанията на 1 бр. радиатор с ИРРО и за 1 бр. щранг-лира по максимален специфичен разход на сградата (МСРС) по формула, предвидена в чл. 6.5 от Наредба 16-334, точността на който математически модел вещото е проверило и е в съответствие с отразената стойност от ФДР в изравнителните сметки. За периода са извършени реални отчети за периода (за периода 2019г./2020г. отчетът на хартия не е подписан, но показанието на ИРРО е нулево, а за периода 2020г./2021г. отчитането е било дистанционно (чрез мобилно устройство). Начислена е и ТЕ, отделена от сградната инсталация, изчислена по формула, предвидена в т. 6.1.1. от Методиката за дялово разпределение на ТЕ за сгради – етажна собственост, пропорционално на пълния отопляем обем на имота по проект при наличната открита отоплителна инсталация с коефициент 0,15. В процесната сграда не се ползва ТЕ за БГВ, тъй като няма сградна водопроводна инсталация за топла вода, поради което не е начислявана ТЕ за БГВ за имота за процесния период. Заплащането на топлинната енергия за периода се е извършвало на база прогнозни месечни вноски и една изравнителна сметка, чието предназначение е било да коригира прогнозните стойности, така че като краен резултат клиентът да заплати реално доставеното до имота количество топлинна енергия. При отчитане, че за исковия период са спазени техническите нормативи при разпределение на топлинната енергия, съдът приема, че за процесния период от 01.11.2019г. до 30.04.2021г. доставената от топлопреносното дружество топлинна енергия се равнява на сумата от 272,52 лв.

Неоснователни са възраженията на ответника срещу доказателствената стойност на заключението, обосновани с факта, че вещото лице е работило и по документи, които не се намират в кориците по делото, тъй като не е налице правна норма, която да задължава съда да приема всички доказателства, които преценява вещото лице при изготвяне на експертизата, като е допустимо същото да прави проверки и на документи, намиращи се в държане на страните или трети лица, които са относими към релевантните по делото въпроси, чийто отговор дава експертизата.

С оглед извода за основателност на предявените искове за цена на ТЕ, следва да се разгледа своевременно заявеното от ответника възражение за погасяване по давност на част от вземанията за исковия период. Съгласно Тълкувателно решение от 12.04.2012г. на ОСГТК на ВКС по тълкувателно дело № 3/2011г. задълженията на потребителите на топлинна енергия, представляват задължения за периодично плащане, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време однородни задължения с посочен в Общите условия падеж, поради което и по отношение на тях е приложима давността по чл. 111, б. „в” ЗЗД. В Общите условия, действали през процесния период, е предвидено, че купувачите са длъжни да заплащат месечните си задължения за доставена топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 1 ОУ от 2016г.). Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, давността тече от деня на падежа (тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение), а съгласно чл. 114, ал. 2 ЗЗД ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Като се съобрази изложеното и се вземе предвид, че давностният срок е прекъснат с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение срещу ответницата на 31.08.2022г., както и че в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. същият е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), следва, че към датата на подаване на заявлението – 31.08.2022г. и най-старото задължение за периода от м.11.2019г. не е било погасено по давност, тъй като същото е падежирало на 15.01.2020г., а от тази дата до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, при отчитане на спирането течението на давността за периода на извънредното положение, не е изтекла 3-годишната давност. С оглед изложеното възражението за давност на ответника е неоснователно.

При така установени факти следва, че ответникът дължи на ищеца сумата от 272,52 лв. – цена на топлинна енергия за исковия период, поради което и с оглед на диспозитивното

начало и липсата на доказателства за плащане искът, предявен за по-малка сума от 272,51 лв., е изцяло основателен и следва да уважи за предявения размер от 272,51 лв. за периода от 01.11.2019г. до 30.04.2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 31.08.2022г. до окончателното изплащане на вземането.

По иска за установяване на акцесорното задължение за мораторна лихва върху главницата за цена на топлинната енергия в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг и изпадането на длъжниците в забава за плащането му. Съгласно приложимите към процесния период ОУ от 2016г. (чл. 32, ал. 1 и ал. 2) месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването (по прогнозно количество), се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 73 от Наредбата (на база реален отчет), се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. В ал. 3 на чл. 32 от ОУ от 2016г. е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал. 4 на чл. 33 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. В случая се установява, че за процесния период месечната дължима цена се е определяла по прогнозно количество, както и че ответниците не са заплатили месечните суми в предвидения в чл. 33, ал. 1 ОУ 45-дневен срок. Тъй като се касае за прогнозно определяне на месечните задължения обаче, съгласно предвиденото в чл. 33, ал. 4 ОУ обезщетение за забава в размер на законната лихва се начислява само за задълженията по чл. 32, ал. 3 ОУ (върху стойността на общата фактура след изготвяне на изравнителни сметки), а падежът на плащане на това задължение настъпва съгласно чл. 33, ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая 45-дневния срок за плащане на общото задължение за отоплителен сезон 2019г.-2020г. е настъпил с изтичане на 45-дневен срок след периода, за който се отнасят, т.е. на 15.06.2020г., а за отоплителен сезон 2020г. – 2021г. е настъпил на 15.06.2021г. Видно от представените от ищеца писмени доказателства (обща фактура) и от третото лице-помагач изравнителни сметки, в срока по чл. 33, ал. 2 от ОУ не е била изготвена нито изравнителна сметка, нито издадена обща фактура за съответния период, поради което и разпоредбата на чл. 33, ал. 2 ОУ, отнасяща се до изпадането на длъжника в забава не може да се приложи. Съответно за изпадането на ответника в забава за плащане на цената на топлинната енергия ищецът е следвало да се докаже отправяне на покана (чл. 84, ал. 2 ЗЗД) за плащане на общата фактура, издадена след уговорения и поради това неприложим в ОУ срок, но такава ищецът не твърди и не доказва да е отправил. С оглед изложеното предявеният иск за заплащане на обезщетение за забава върху цената на топлинната енергия е изцяло неоснователен и следва да се отхвърли.

Услугата „Дялово разпределение“ е поначало възмездна (арг. от разпоредбата на чл. 140, ал. 5, т. 8 ЗЕ) и се извършва съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 2 ЗЕ от топлопреносното предприятие или по възлагане на лице, включено в регистъра по чл. 139а ЗЕ, каквото е третото лице-помагач. Отношенията между топлопреносното предприятие и топлинния счетоводител се уреждат от договор със съдържание, предвидено в чл. 139в, ал. 3 ЗЕ, като етажните собственици могат да изберат лице, за извършване на услугата дялово разпределение – чл. 139б, ал. 1 ЗЕ.

Съобразно действалите за периода ОУ за продажба на топлинна енергия купувачите на топлинна енергия, какъвто е ответникът, заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец (чл. 22, ал. 2 ОУ от

2016г.), която включва цена на обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка и цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота, по ред и начин, определен от продавача и обявен по подходящ начин на купувача (чл. 36 ОУ от 2016г.).

Установява се по делото, че за процесния период дяловото разпределение е извършвано от избран от етажната собственост търговец – ФДР (не са наведени твърдения или представени доказателства за оспорване на решенията по реда и в срока по ЗУЕС), поради което ответникът дължи заплащане на нейната стойност на продавача на ТЕ (ищецът) по силата на ОУ, които го обвързват и срещу които същият не е възразил, щом предоставената услуга е осъществена. Стойността на услугата за исковия период, чийто размер е безспорен между страните, се равнява на сумата от 33,11 лв. за периода от 01.07.2019г. до 30.04.2021г. Вземането е възникнало като срочно, но падежът на цената на услугата е настъпил с изтичането на всеки отоплителен сезон, включен в периода (т. 5.3. от сключения с ФДР договор), поради което не е било погасено по давност към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Искът за установяване на цена на услугата дялово разпределение е следователно основателен в пълния предявен размер и при липсата на доказателства за плащане следва да се уважи изцяло, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 31.08.2022г. до окончателното изплащане на вземането.

Неоснователен се явява предявеният иск за обезщетение за забава върху установеното в процеса задължение за такси за дялово разпределение. Поставянето на длъжника в забава за заплащането на таксите за дялово разпределение не е доказана по делото при носена от ищеца тежест за това, тъй като ОУ не установяват срок за заплащане на тези задължения, а ищецът не е доказал какъв е определеният от него ред за заплащане на таксите, към който препраща уговорката в чл. 36 от ОУ от 2016г., нито е отправил покана за заплащането им. Поради изложеното не се установява ответникът да е изпаднал в забава преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение като предпоставка за дължимост на това вземане и искът, предявен на това основание следва да се отхвърли като неоснователен.

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни, които са претендирали такива. Ищецът е поискал присъждането и е доказвал извършване на разноски, както следва: за заповедното производство в размер на 25 лв. – държавна такса и за исковото производство: в размер на 25 лв. – държавна такса и 300 лв. – депозит за съдебно-техническа експертиза. И в двете производства ищецът е бил защитаван от юрисконсулт и е претендирал заплащане на юрисконсултско възнаграждение, което съдят определя по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК (ред, ДВ, бр. 8/2017г.), на сумата от 50 лв. (25 лв. съобразно припадащата се на ответницата част) за заповедното производство на основание чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 НЗПП и на сумата от 100 лв. за исковото производство на основание чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 ЗПП, в минимален размер съобразно фактическата и правна сложност на делото. Или разноските на ищеца за заповедното производство са в общ размер от 75 лв., от който следва да му се присъдят съразмерно с уважената част от исковите на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК разноски в размер на 65,52 лв. Разноските за исковото производство на ищеца са в общ размер от 425 лв., от който следва да му се присъдят съразмерно на уважената част от исковите на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК разноски в размер на 371,29 лв.

Установява се от представения договор за правна защита и съдействие от 03.01.2023г., че адв. К. е оказала на ответника безплатна адвокатска помощ в заповедното производство при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА), поради което и с оглед частичното отхвърляне на исковите на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата ищецът следва да бъде осъден да заплати на адв. Б. адвокатско възнаграждение. Възнаграждението за адвоката за заповедното производство, определено по реда на чл. 36, ал. 2 ЗА вр. чл. 6, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004г. (съобразно редакцията на Наредбата към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие, ДВ, бр. 88 от 2022г.) се равнява на сумата от 200 лв. Съразмерно на отхвърлената част от исковите на адв. Б. се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 25,28 лв. Безплатна адвокатска помощ на същото основание на ответника в исковото производство е оказал адв. Н. И. И. съгласно

представения договор за правна защита и съдействие от 09.05.2023г. Възнаграждението за адвоката за исковото производство, определено по реда на чл. 36, ал. 2 ЗА вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. върху материалния интерес по делото, доколкото всички вземания произтичат от едно правоотношение, се равнява на сумата от 400 лв. Съразмерно на отхвърлената част от исковите на адв. И. се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 50,55 лв., което следва да му се присъди на основание чл. 38, ал. 2 ЗА.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ, че Ю. М. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., бл. ., дължи на „Т., ЕИК ., с адрес и седалище на управление: гр. С., сумата от 272,51 лв., представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2019г. до 30.04.2021г. за топлоснабден имот в гр. С., абонатен № ., сумата от 33,11 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.07.2019г. до 30.04.2021г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 31.08.2022г. до окончателното изплащане на вземанията, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д.№ 47415/2022г. на СРС, 26 състав, като ОТХВЪРЛЯ исковите по чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване на вземанията за сумата от 37,88 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване главницата за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020г. до 03.08.2022г. и за сумата от 6,33 лв., представляваща обезщетение за забава при погасяване на главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 31.08.2019 г. до 03.08.2022 г.

ОСЪЖДА Ю. М. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., бл. ., да заплати на „Т., ЕИК ., с адрес и седалище на управление: гр. С., на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК сумата от 65,52 лв., представляваща разноски за заповедното производство и сумата от 371,29 лв., представляваща разноски за исковото производство.

ОСЪЖДА „Т., ЕИК ., с адрес и седалище на управление: гр. С. да заплати на адв. К., със служебен адрес: гр. С. (офис-партер), на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата сумата от 25,28 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за заповедното производство.

ОСЪЖДА „Т., ЕИК ., с адрес и седалище на управление: гр. С. да заплати на адв. Н. И. И., със служебен адрес: гр. С. (офис-партер), на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата сумата от 50,55 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за исковото производство.

Решението е постановено при участието на третото лице-помагач на страната на ищеца „Т., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С..

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____